

РЕШЕНИЕ

№ 2283

гр. София, 07.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 8 състав,
в публично заседание на 11.03.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Рашкова, като разгледа дело номер **9853** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал.2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба вх. 26143 от 09.10.2013 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № 53 – 06 – 5801 от 07.10.2013 г. по описа на ТД на НАП - С., подадена от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], бул. Ц. шосе, [жилищен адрес] представлявано от управителя М. М. К. срещу Решение № ПИ – 190 от 03.09.2013 г. на директора на ТД на НАП - С., с което е оставена без уважение жалба против Постановление за налагане на обезпечителни мерки № 1453-00-9918-1 от 26.10.2012 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С., дирекция “Събиране”.

Жалбоподателят сочи, че обжалваното решение и потвърденото с него постановление са неправилни, незаконосъобразни и необосновани, издадени в нарушение на материалния закон и процедурите. Твърди се, че неправилно е определен размерът на задължението, което е послужило като основание за налагане на обезпечителната мярка.

В хода на съдебното производство жалбоподателят редовно призован, се представлява от адв. Б., който поддържа жалбата, моли да бъде уважена на посочените в нея основания и с оглед събраните по делото доказателства. Претендира сторените съдебно – деловодни разnosки и депозира писмено становище.

Ответникът – директорът на ТД на НАП – С. редовно призован не се явява, представлява се от юрк. С., която оспорва жалбата, предлага да не се уважа.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Производството по издаване на Постановлението за налагане на предварително обезпечителни мерки с изх. № 1453-00-9918-1 от 26.10.2012 г. е образувано по инициатива на публичния изпълнител при ТД на НАП [населено място], офис Изток във връзка със събирането на установено и изискуемо публично вземане в размер на 9 273,77 лева, в това число главница 5 777,82 лева, лихва 3 495,95 лева към 26.10.2012 г., представляващо публични задължения по ЗДДС по декларации, подробно описани в Покана за доброволно изпълнение изх. № 1453-00-9918-1 от 26.10.2012 г. на основание чл. 182, ал.1 от ДОПК. Постановлението и поканата са връчени на жалбоподателя на 20.08.2013 г., видно от отбелязванията върху тях.

С обжалвания П. е наложен заповест по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в: ТБ [фирма]; ТБ [фирма]; ТБ [фирма]; ТБ „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“; ТБ [фирма]; ТБ [фирма] и ТБ [фирма]. Изпратени са заповестни съобщения на основание чл. 202, ал.1 от ДОПК/ чл. 202, ал.2 от ДОПК във връзка с чл. 215, ал.1, т.1 и т.2 от ДОПК до описаните търговски банки на 26.10.2012 г.

Срещу Постановлението е подадена жалба вх. № 1453 – 00 – 9918 от 27.08.2013 г. от жалбоподателя, по която се е произнесъл директорът на ТД на НАП – С. с решение № ПИ – 190 от 03.09.2013 г.

От доказателствата по делото се установява, че жалбоподателят с молба вх. № 1453-00-4392 от 23.05.2012 г. е отправил искане до ТД на НАП, офис Изток да му бъдат заличени по давност задължения по ДДС за период от 01.01.2007 г. - 31.01.2007 г. на стойност 908,07 лева; период 01.03.2007 г. – 31.03.2007 г. на стойност 4198,21 лева и периода 01.06.2007 г. – 30.06.2007 г. на стойност 667,61 лева, поради изтичане на давностния срок, ведно с начислените лихви.

Във връзка с тази молба е изготвен протокол изх. № 1453-00-4392-1 от 28.05.2013 г., от старши публичен изпълнител за направената от него проверка. В протокола е посочено, че не са налице основанията за отписване по давност за посочените от жалбоподателя задължения, тъй като са налице основания по нейното спиране/ прекъсване – издадено е постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № 1453-00-9918#1 от 26.10.2012 г.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства по делото представените с жалбата и административната преписка документи. Допълнително от страните са депозиран писмени доказателства. По искане на жалбоподателя е допусната, изслушана и приета без оспорване съдебно счетоводна експертиза.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата, предмет на настоящето производство, е подадена в предвидения в чл. 197, ал. 2 от ДОПК преклузивен 7 - дневен срок, от надлежна страна, видно от приложения пощенски плик, имаща право и интерес от обжалването и същата, като процесуално допустима задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност. Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган в съответствие с правомощията му по чл. 12, ал.2, т.1 от ДОПК.

Съгласно чл. 197, ал.3 във вр. чл. 121, ал.1 и чл. 195, ал.5 от ДОПК, регламентиращ производството по проверка правилността на наложената обезпечителна мярка, съдът

в своята дейност следва да провери дали са налице законовите изисквания за налагането на съответното обезпечение.

Съгласно чл.121, ал.2 от ДОПК предварителните обезпечителни мерки се налагат от публичен изпълнител на основание чл. 195 от ДОПК при строго спазване на реквизитите визирани в чл.196, ал.1 от същия кодекс. Нуждата да се обезпечи изпълнението на конкретно публично вземане възниква поради опасността публичният изпълнител да не открие в деня на изпълнението секвестрируеми права на длъжника годни да удовлетворят публичния вискател. Ето защо в чл. 195, ал. 2 от ДОПК е посочено, че обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение.

В конкретния случай, настоящият съдебен състав намира, че при издаване на процесното постановление № 3433/26.10.2012 г. от страна на публичния изпълнител не са допуснати съществени процесуални нарушения, съответно нарушения на материалния закон, влечащи като своя правна последица до незаконосъобразност на акта.

В чл. 195, ал. 6 от ДОПК е указан редът на стойностите, които публичния изпълнител следва да съобрази при налагането на обезпечения. Видът на обезпечителните мерки е регламентиран в чл. 198, ал.1 от ДОПК, като в настоящия случай обезпечението е извършено със запор на сметките на жалбоподателя в посочените по - горе банки.

В случаите, когато не са наложени обезпечителни мерки, принудителното изпълнение върху вземания на длъжника и върху негови движими и недвижими вещи започва чрез налагането на запор, съответно чрез вписването на възбрана, с постановление на публичния изпълнител.

По отношение на възражението за изтекла давност следва да се посочи, че относно подадените Декларации през 2007 г., общата 5-годишна давност съгласно разпоредбите на ДОПК започва да тече, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, т.е от 01.01.2008 г. и изтича съответно на 01.01.2013 г. Преди изтичането на срока по чл. 171, ал. 1 от ДОПК публичният изпълнител е издал процесното Постановление за налагане на обезпечителни мерки, с което съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1, т. 5 от същия кодекс, давността е спряла.

По отношение на подаваните от лицето Декларации за данъчен период 2008 г., общата 5-годишна давност съгласно разпоредбите на ДОПК започва да тече, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, т.е от 01.01.2009 г. и изтича съответно на 01.01.2014 г.

С оглед посоченото и фактът, че П. е издаден преди изтичането на първата давност (01.01.2013 г.), както и че запорните съобщения са връчени на 29.10.2012 г. и 31.10.2012 г. Следва изводът, че по силата на чл. 206, ал.2 от ДОПК от тези дати задължените лица (в случая описаните търговски банки) не могат да предават дължимите суми или вещи на длъжника, като спрямо тях те имат задължението на пазач. Изпълнението след получаване на запорното съобщение е недействително спрямо държавата. Третите задължени лица отговарят солидарно за вземането с длъжника до размера на задължението му. За по - голяма яснота на гореизложеното ще следва да се посочи, че запорът върху банковите сметки е породил своите правни последици през 2012 г., т.е. преди изтичането 5 - годишния давностен срок предвиден в ДОПК, а не както твърди жалбоподателя от датата на връчването му. Това връчване на задълженото лице има отношение единствено за спазване сроковете на неговото

обжалване по административен, респ. съдебен ред.

По отношение на другите възражения в жалбата, настоящият съдебен състав намира, че също са неоснователни, тъй като от приетата по делото ССЕ се установява, че до момента на издаване на процесното П. с изх. № 1453 – 00 – 9918 от 26.10.2012 г. не са извършвани плащания от дружеството към НАП на част от твърдените публични вземания в размер общо на 9 273,77, лева, в това число главница 5 777,82 лева и лихва 3 495,95 лева. Вещото лице в табличен вид е извършило подробна съпоставка между установените с П. задължения на жалбоподателя и справка за задълженията му към дата на 16.01.2014 г. От нея се установява, че към месец януари не е отразено задължение по ДДС декларация от 13.07.2007 г. – главница в размер на 667,61 лева; ДДС декларация от 14.02.2011 с главница 0,80 лева и лихва 0,14 лева; ДДС декларация от 11.06.2010 г. – главница 3,31 лева и лихва 0,77 лева, както и задължения за лихви по ДДС декларации от 14.12-2007 г. до 11.01.2012 г., като вещото лице е направило уточнение, че не може да каже дали лихвите по СД по ЗДДС от 14.01.2008 г. до 11.01.2012 г. са отпаднали със сигурност.

Установяване на обстоятелството кога е отпаднало задължението по СД по ЗДДС от 13.07.2007 г., в размер на 667,61 лева, се доказва с писмо на директора на ТД на НАП, офис „Изток” с изх. № 1453 – 00 – 10487#1 от 05.12.2013 г., в което е посочено, че са погасени от процедурите по приспадане и с ефективни вноски, като задължението по СД по ДДС за периода 01.03.2007 г. – 31.03.2007 г. е в размер на 4 198,21 лева. О. е станало във връзка с подадена молба от жалбоподателя до ТД на НАП – [населено място]. С цел яснота и пълнота на изложението въпросното отписване на задължението по СД по ДДС от 13.07.2007 г., на база на приетите по делото Справки за задълженията на [фирма] към 01.11.2012 г. и тази към 16.01.2014 г., е извършено след 01.11.2012 г., тъй като в посочената справка същото е отразено и следователно при издаването на П. е било налично.

В допълнение следва да се посочи, че представената по делото Покана за доброволно изпълнение изх. № 1453 – 00 – 8130 – 331 от 24.09.2013 г. е ирелевантна, тъй като отразява публичните задължения на жалбоподателя след издаването на П., чиято законосъобразност се преценява към 26.10.2012 г.

Предвид горното не са налице основанията на чл. 208, ал. 1 от ДОПК за отмяна на наложени обезпечителни мерки. Длъжникът не е представил обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ЦК.

Законът в чл. 208, ал.3 от ДОПК е предвидил, че съдът може да отмени обезпечението, когато се установи, че задълженото лице е погасило публичното си задължение или в случаите посочени в чл. 197, ал.3 от ДОПК. Текстът на закона предвижда, че може да се отмени мярката, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнителното основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал.1 и чл. 195, ал.5 от ДОПК.

Не на последно място да се посочи, че публичният изпълнител при удовлетворяване на публичните вземания е длъжен да се съобрази с писмото на директора на ТД на НАП, офис „Изток” с изх. № 1453 – 00 – 10487#1 от 05.12.2013 г., в което са посочени отписаните задължения.

От друга страна П. е съобразен с изискването на чл. 195, ал.7 от ДОПК, тъй като наложеното обезпечение е съразмерно с оглед обстоятелството, че към 16.01.2014 г. в

голямата си част публичните задължения не са отписани, както и че [фирма] цели тяхното погасяване по давност.

Решението издадено от директора на ТД на НАП – С. е издадено от компетентен орган.

По изложените мотиви, съдът намира оспорваното решение № ПИ-190/03.09.2013г. на директора на ТД на НАП - С. по жалба срещу П. № 1453 – 00 – 9918 - 1 от 26.10.2012г., за правилно и законосъобразно.

Водим от горното и на основание чл. 197, ал.2 от ДОПК, Административният съд – С. град, Първо отделение, 8 – ми състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], бул. Ц. шосе, [жилищен адрес] представлявано от управителя М. М. К. срещу Решение № ПИ – 190 от 03.09.2013 г. на директора на ТД на НАП - С., с което е оставена без уважение жалбата му против Постановление за налагане на обезпечителни мерки № 1453-00-9918-1 от 26.10.2012 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С., дирекция “Събиране”.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: